

A N D R E E A R U S S O

AMINTIRI DIN VIITOR

//bestseller

*În memoria lui VladiMir Proca.
Mereu în amintirile mele.*

PREFAȚĂ

Andreea Russo debutează în literatură cu o utopie, un lucru mai rar la noi. O utopie în care personajul principal, Mir, își cunoaște viitorul și asta îi schimbă întreaga viață. Ceea ce știe e ca o oglindă pentru ceea ce trăiește. Dar, cu toate că este un vizionar și se poate plimba prin viitorul său, nu-și folosește știința și arta în scopuri malefice și diabolice. Nu încearcă să-i subjuge, să-i îngenuncheze și să-i domine pe ceilalți, iar utopia Andreei nu se transformă într-o distopie. Mir nu devine un mic demon. E un personaj luminos, pentru care bucuria de-a trăi în prezent nu și-a pierdut valoarea. Chiar și dacă știe ce va fi peste ani, acesta nu se uită la apropiații săi de sus.

Utopia Andreei Russo mai e și un roman despre copilărie și adolescență. Adică e un roman al formării, un Bildungsroman.

Utopia Andreei Russo este bine structurată, bine încheată și bine scrisă. După ce am citit-o,

mi-am dat seama că Andreea Russo este o scriitoare foarte promițătoare, cu un mare viitor în față. Din viitor este și această carte a ei. Chiar și dacă nu am capacitățile lui Mir, sunt sigur că, în timp, Andreea se va impune ca scriitoare și va deveni o voce importantă.

Dumitru Crudu
prozator, poet și dramaturg

Dacă toți tind spre vest, eu merg spre est.

DEFINIȚIA NORMALITĂȚII

Totul în viața lui părea normal. Cu excepția lui. E complicat să ai șapte ani și toți din jur să discute despre anormalitatea ta. Te întrebi: „Ce înseamnă să fii normal?”. A căutat mult timp răspunsul, mulți copii ar fi renunțat după două ore, el nu s-a dat bătut nici după douăzeci de ani. Își respecta întrebarea, pentru că se respecta pe sine, nu putea renunța la el însuși. Teoria pe care a dedus-o la vârsta de șapte ani e foarte simplă: „Dacă eu sunt anormal, iar normalul e același anormal, însă total invers, rezultă că răspunsul îl găsesc chiar în mine, mai exact, în ceea ce îmi lipsește”. Examinându-și corpul și comparându-l cu ale celor din jur, a constatat că fizic este normal. Îl tachina zilnic pe domnul Donald, majordomul

casei, cu întrebări:

- Domnule Donald, fiți amabil, ce culoare are cerul?
- Albastru, domnișorule.
- Iar nucul de lângă lac ce culoare are?
- Verde, domnișorule.
- Bine, atunci fiți amabil și-mi spuneți, ce formă are mingea?
- Sferică, domnișorule.
- Dar fața unui cub ce formă are, domnule Donald?
- Pătrată. Dar, domnișorule, de unde cunoașteți dumneavoastră geometria?
- Cum de unde? Am să o studiez când am să împlinesc opt ani, domnul Frank mă va învăța.
- Cine e domnul Frank?
- Dascălul meu. Peste trei luni are să vină să mă învețe o mulțime de lucruri pe care deja le cunosc.
- Domnișorule, de unde cunoașteți că anume acest domn vă va fi dascăl?
- Cum de unde? Din viitor.

Domnul Donald i-a zâmbit înspăimântat și a plecat mormăind sub nas: „E anormal copilul ăsta”.

Înțelegând că percepe formele și culorile ca orice om normal, a răsuflet ușurat, și-a zis că nu e într-atât de gravă anormalitatea lui. În fine, spre binele său, nu-și putea da seama cât de dramatică putea să fie aceasta.

Peste trei luni, domnul Frank le păși pragul casei. Mir știa exact ora la care va veni dascălul. Toată dimineața a tot umblat prin casă.

- Mamă, la ora 9 și 27 de minute va sosi domnul Frank, te rog să fii pregătită pentru a-l întâmpina.
- Mir, domnul Frank a zis că va veni la ora 10.
- Mult stimată Mamă, la ora 9 și 27 de minute vă aștept în fața ușii de la intrare.

A bătut cu piciorul în podea, s-a întors la 180 de grade și a pășit cu capul ridicat. Se simțea matur. Îndrăzneala lui și încrederea în sine erau admirate de toți, iar lui îi plăcea să fie admirat.

La ora 9 și 26 de minute Mir stătea în pragul casei cu o ținută dreaptă și o față serioasă. Își aștepta dascălul. Mir știa cine vine la el. Domnul Frank nu știa la cine vine. Zgomotul automobilului l-a făcut nespus de mândru: iar a avut dreptate, iar doamna Mev încă nu coborâse.

Din automobil s-a arătat un domn de aproape 60 de ani, de statură mijlocie,chel, cu o față plină de riduri.

- Bine ați venit, domnule Frank, vă așteptam cu nerăbdare.
- Bine v-am găsit, domnișorule.
- Domnule Frank, îmi cer iertare, credeam că veți veni la ora 10.
- Mamă, doar ți-am zis că va sosi la 9 și 27 de minute, mereu îmi ignori cuvintele.
- Nu vă faceți griji, doamnă Mev.

Domnul Frank avea multe întrebări referitor la comportamentul bizar al lui Mir, însă a știut întotdeauna să nu-și afișeze gândurile.

NU ȘTII CĂ ȘTIU

In acea zi Mir îl aștepta pe domnul Frank în bibliotecă. Știa când are să intre pe ușă, dar chiar și știutorii sunt nerăbdători. Dintre toate amintirile sale din viitor, dialogul acesta îi era cel mai drag, și ardea de nerăbdare să-l trăiască, nu doar să și-l amintească:

- Bună ziua, domnișorule, să înțeleg că m-ați așteptat.
- Bună ziua, domnule Frank, să înțeleg că m-ați căutat?
- De ce credeți că v-am căutat?
- Din motiv că m-ați găsit.
- Domnișorule, sunteți un copil inteligent.
- Îndrăznesc să vă corectez, sunt un copil anormal!

- Sunteți sigur că sunteți anormal?
- Nu. Eu mă consider normal.
- Atunci de ce utilizați adjectivul respectiv pentru a vă caracteriza?
- Pentru că toți fac așa.
- Și de când cuvintele celor din jur vă afectează atât de tare?
- De azi nu mă mai afectează.

Domnul Frank zâmbi. Se apropie de geam și privi îngândurat afară, Mir îl înțelegea, probabil nu e ușor să asimilezi un dialog proaspăt.

- Domnișorule, poate doriți să facem o plimbare până la lac?
- Nu sunt împotriva, doar că în curând va începe să plouă.
- Straniu, cerul e senin.
- Domnule Frank, în ziua de azi și cerul e fățarnic.

Au ajuns în tăcere la lac, s-au așezat pe o bancă. Domnul Frank admira natura, Mir simțea că domnul Frank nu știe cum să reia dialogul, de aceea l-a îndemnat el:

- Povestiți, domnule Frank.
- Ce să povestesc?
- Istoria despre băiatul care știe, dar nu

— știe că știe.

- De unde știți despre istorioara asta?
- Domnule Frank, eu știu, dar dumneavoastră nu știți că eu știu.
- Mi-e greu să înțeleg.
- Nimic în lumea asta nu e greu de înțeles.
- De mult nu m-am simțit elev.
- În cazul nostru, relația dascăl-elev va exista doar pentru cei din jur. Noi suntem prieteni.

Domnul Frank rămase nedumerit. Răsufală adânc și tăcu. Nu ai ce să răspunzi când nu știi răspunsul, iar dascălul prefera să tacă decât să umple golul cu nimicuri.

Imediat ce căzu prima picătură de ploaie pe apa lacului, pe fața lui Mir se contură un zâmbet triumfător. Pentru el, totul era un joc, prezicerea unor banalități era divină, reușea să șocheze oamenii prin exactitate, iar Mir se amuza pe seama nedumeririi lor.

- Domnișorule, cu dumneavoastră e imposibil să te plictisești.
- Știu.
- Eu știu că știți.

UN DIALOG PRESUPUS

- Domnule Frank, nu mai pot să amân această discuție, sunt sigură că aveți să-mi puneți o mulțime de întrebări.
- Aveți dreptate, doamnă Mev, presupun că am nevoie de unele explicații.
- Mir e un băiat isteț și neobișnuit. Din primul an a băgat spaima în noi, avea doar șapte luni când a început să vorbească. Și nu rostea doar silabe sau cuvinte scurte, ci propoziții întregi. Am rămas fără inimă când a arătat cu degetul spre oglindă și a zis că a doua zi aceasta se va sparge, lucru care s-a și întâmplat. La patru ani, a prezis moartea câinelui nostru. Până azi mă trec fiori. Domnule Frank, eu mă tem de propriul fiu.

- Dar, doamnă, nu cred că e cazul să vă fie frică de el, deși chiar are tendința să-i șocheze pe cei din jur. Cred că pentru el e doar o joacă, fiindu-i străine dramele acestei lumi.
- Sunt confuză, nu îndrăznesc să-l înscriu la școală, dar nici să-l lipsesc de studiile universitare nu ar fi corect. Trebuie pregătit pentru viață, iar de una singură nu sunt în stare să fac acest lucru, de aceea am apelat la dumneavoastră.
- Îndrăznesc să întreb dacă nu tocmai domnișorul a fost cel care a insistat să-i fiu dascăl?
- Așa a fost.
- Copilul trebuie ajutat, probabil e mai speriat decât noi toți.
- Să înțeleg că sunteți de acord să vă ocupați de el?
- Da, sunt de acord.

DOMNUL FRANK

Copilăria și adolescența lui Mir sunt marcate de prezența domnului Frank. Mir învața de la el mereu. Chiar și în timpul unei simple plimbări, domnul Frank reușea să-l învețe ceva. Acesta îl îndemna pe Mir nu doar să privească natura, ci și să o vadă: „Învață-te să vezi lumea din jur, căci doar așa vei reuși să înțelegi cum arată viața. Oamenii sunt într-atât de egoiști, încât se privesc doar pe ei. Niciodată nu ascultă, doar așteaptă ca interlocutorul să-și sfârșească gândul, pentru a se exprima ei. Vorbesc despre ceea ce îi interesează doar pe ei. Am ajuns într-o lume paradoxală, o lume în care, în pofida faptului că putem auzi, vedea și vorbi, suntem surzi, orbi și muți”.

L-a învățat că oamenii ajunși undeva te ajută mai puțin decât oamenii simpli:

- Acolo, sus, în vârful muntelui e mai rece, dacă vrei să ajungi în vârf, niciodată nu aștepta că cineva îți va întinde mâna, mai curând vei fi împins înapoi.
- Dar de ce?
- În vârf e puțin spațiu, nimeni nu vrea să-și cedeze locul și să cadă.

După asemenea cuvinte, Mir medita zile întregi în tăcere. Medita mereu la viață, iar aceste gânduri se transformau în dialoguri pline de emoții:

- Domnule Frank, uneori, când am câte o amintire din viitor și mă văd matur, observ în oglindă un chip trist. Nu înțeleg din ce motiv, pe an ce trece, chipul meu din oglindă devine din ce în ce mai trist. Am unsprezece ani și mă tem cumplit de viață, de maturitate. Privesc fața dumneavoastră. Harta ridurilor de pe ea are forma tristeții. Oare acesta e prețul pe care îl plătește omul? Jertfește un chip frumos pentru a căpăta înțelepciune? Un copil e frumos și naiv, un bătrân e urât și înțelept. E tristă soarta mea, domnule Frank. Dacă un om

normal, ajuns bătrân, își poate aminti de el copil, eu sunt lipsit de această fericire. Sunt lipsit de trecut.

- Copile scump, pui întrebări greșite. O întrebare corectă ar suna astfel: „Ce trebuie să fac pentru a evita amărăciunea de pe chipul meu?”. E o întrebare pe care ajungi să ți-o pui prea târziu, căci omul are tendința să se obișnuiască și cu cea mai insuportabilă durere.
- Viața o înțelegi doar după ce o trăiești, la fel cum ai urca un munte, înțelegi cum e să ajungi în vârf doar după ce ai parcurs traseul.
- Corect.
- Soarta tragică e atât de familiară pentru o bună parte din oameni, pentru că cei ajunși în vârf nu-i ajută pe cei de jos?
- Înălțimea vârfului e diferită pentru fiecare, traseul e diferit, dar și noi, oamenii, suntem diferiți. Această diferență ne face într-atât de asemănători, încât trăim aceeași soartă tragică.
- Nu înțeleg nimic.
- Adesea cel mai bun răspuns e neînțelegerea.

JOCUL PREFERAT

Mir a fost un copil apatic. Era plictisit de propria viață. Refugiul său erau amintirile din viitor, cu care a învățat să se joace iscusit. Închidea ochii și își amintea în detalii aceeași zi din calendar doar că peste un an. După care se întreba cum au evoluat lucrurile de s-au produs asemenea schimbări radicale în viață. Pentru a juca cinstit, refuza să-și amintească anul care urma. Desigur, îi era greu să renunțe la amintiri. Omul nu e în stare să-și șteargă trecutul, iar Mir, om fiind, nu era în stare să-și ignore viitorul. Consecințele acestui joc erau cumplite, dar jocul reușea să îl apere de plictiseală.

Acest joc l-a învățat că viața nu e într-atât de scurtă după cum strigă toți pe la colțuri, aceasta

are puterea de a schimba radical omul cu ajutorul unui simplu moment, care poate dura doar șapte minute.

Mir se simțea diferit, străin, așa cum erau, de altfel, și toți cei din jur. Urmărea smerit cum principiile ajung praf și cenușă, cum acel „niciodată” devine „zilnic”. Prietenii ajung dușmani, dușmanii prieteni, dar cel mai tare îl durea când descoperia dispariția unor sentimente puternice, care păreau veșnice.

Compara viața cu o odaie formată din patru pereți, lipsită de geamuri și ușă. O odaie goală, în care mereu aceiași pereți își schimbă locul, fără a modifica peisajul în ansamblu. Astfel realizează că și ochii te mint în lumea dată.

Partea bună a acestui joc e faptul că Mir a învățat să prețuiască prezentul, singurul moment în care suntem în stare să fim stăpâni pe propriul destin.

ZIUA NEAGRĂ

Relația dintre Mir și noapte a însemnat întotdeauna detestare reciprocă. Toată ura din el era îndreptată asupra nopții. Pe an ce trecea, insomniile-i deveneau din ce în ce mai frecvente, totul se explica prin faptul că îi era frică de dimineți. Această fobie a sa putea fi descrisă printr-un singur cuvânt – „dimineață”.

De fiecare dată când se trezea, nu știa cine este, unde se află, nu sesiza viața, asemenea unui copil căruia nu i s-a oferit posibilitate de a descoperi treptat lumea. Noaptea era ca un pântec de femeie din care ieșea spre dimineață, iar dimineața aducea viața dăruită de noapte.

Deschidea ochii și scotea sunete ca un copil care abia a văzut lumina zilei, descoperirea culori

ce îl înspăimântau, forme care se mișcau și sunete care atacau. Dădea din mâini și picioare pentru a se apăra, urla ca un om sfâșiat de fiare, și doar atunci când cineva îl îmbrățișa, simțind apărare și siguranță, se calma.

În fiecare dimineață, scenariul se repeta. Pentru a se restabili și a reveni la normal, avea nevoie de câteva ore. Învăța să meargă, să vorbească, să audă, să gândească... Să trăiască zi de zi, dimineață de dimineață. Secvențele din viitor îl înnebuniau, el neînțelegând de ce în oglindă arăta ca copil, iar în amintiri se vedea un bărbat matur.

Până să apară domnul Frank, dacăda lui, doamna Tess, trecea împreună cu el prin acest infern. Aceasta avea răbdare îndeajuns cu acel copil abia apărut pe lume. Mir nutrea o iubire enormă față de ea, considerând-o adevărata lui mamă, căci ea era cea pe care o găsea în fiecare dimineață alături, cea care, printr-o mângâiere, reușea să-l aperi de propria neștire.

Coșmarul nu se oprea aici. Erau dimineți în care era incapabil să însușească ceva, dimineți care îl blocau într-un prezent într-atât de străin, încât dorea să nu mai simtă nimic. Ziua neagră, așa numea Mir astfel de zile. Zile în care era lip-

sit de orice amintire, lipsit de trecut și de viitor.

Un tunel negru, pe care traversându-l nu depista nimic în afară de un negru infinit. Era o simplă bucată de carne ce tremura și plângea continuu, iar în loc de sânge prin venele sale curgea groază...

Într-un moment, doamna Mev nu mai suportă aceste scene și-l trimise pe Mir, împreună cu domnul Frank și doamna Tess, să locuiască în casa din pădure. Anii cei mai frumoși din viața lui au fost trăiți acolo. Anume atunci, Mir a înțeles că din cea mai cumplită durere se naște divinul.

CĂSUȚA DIN PĂDURE

Avea unsprezece ani când s-a mutat în căsuța din pădure. Era mijloc de primăvară. Natura bucura ochiul, iar el știa că timp de șase ani acel loc îi va fi casă. Era mulțumit de viață. Îi plăcea că locuiește împreună cu oamenii care îl înțelegeau perfect.

La vreo șase kilometri depărtare de casă era un lac imens. Pe malul acestui lac s-au născut multe dialoguri dintre Mir și domnul Frank. Prin apropiere nu erau alte case, iar pădurea părea ca din povești. Căările se pierdeau sub iarba verde, copacii se înălțau spre cer, iar liniștea te adormea.

Casa era spațioasă, cu o bibliotecă imensă în care Mir prefera să se piardă ore întregi. Aceasta avea ferestre mari și pereți albi. Nu era o casă

luxoasă precum cea a mamei sale, însă era foarte comodă și familiară. Anume aici, Mir a cunoscut adevăratul sens al cuvântului familie.

- Mir, vino să mâncăm.
- Da, mamă, vin.
- Cum m-ai numit? a întrebat uimită doamna Tess.
- Mamă.
- Mir, dar eu nu sunt mama ta.
- Pentru a fi mama unui copil nu e suficient să-l naști.

Doamna Tess nu i-a răspuns nimic, dar avea ochii plini de lacrimi. De atunci, Mir a numit-o mamă.

LA LAC

Scopul urmărit de domnul Frank era să-l pregătească pe Mir nu atât pentru universitate, cât pentru a supraviețui printre oameni. Trebuia să nu mai rostească frazele sale prezicătoare, să nu uite nicio clipă cine este, să țină piept dimineților și zilelor negre. Domnul Frank a folosit metode drastice pentru a-și atinge acest scop. Prima lui decizie a fost să-i interzică doamnei Tess să stea cu Mir dimineața. Așadar, Mir rămânea singur față în față cu infernul. Adesea suferința lui era atât de mare, încât fugea prin pădure și țipa, cădea pe jos, sperându-se de o simplă frunză. Apoi, odată cu apariția unor amintiri din viitor, se calma și începea să deslușească lucrurile. Peste ceva timp, seara, înainte de culcare, Mir

începu să se lege de pat, iar pe tavan își scrisese cu litere mari: „Caută răspuns în amintiri”. Când se trezea țipând, stăpânit de frică, fraza nu avea niciun efect. Dar omul, în cele din urmă, obosește și se calmează, apoi creierul, involuntar, își începe munca. A avut nevoie de patru ani de infern până a învățat să se trezească normal. Totul se datorează deprinderii, pur și simplu s-a obișnuit să vadă aceeași frază, același tavan, același corp legat de pat.

Următorul pas pe care l-a făcut domnul Frank a fost și mai teribil. Acesta îl ducea pe Mir la lac, unde îl urca într-o barcă mică și lăsa barca la mijlocul lacului. Fără vâsle, mâncare sau apă.

- Domnule Frank, ce faceți?
- Te învăț să supravețuiești.
- Nu e o metodă rațională!
- Crezi tu?
- Sunt sigur. Dumneavoastră știți că eu nu pot înota?!
- Știu.
- Atunci...?
- Învăță-te să te descurci singur. Sau crezi că toata viața eu și doamna Tess te vom dădăci? Să-ți dezvălui un secret, nimeni nu are

nevoie de tine, nimeni niciodată nu te va ajuta, și singurul om pe care te poți baza ești chiar tu. Mi-ai zis că vrei să trăiești ca orice om normal și să duci o viață normală, păi, primește această viață normală, iar în caz că nu-ți convine ceva, fii bun și leagă-ți o piatră de gât și du-te dracului!

De la barcă până la mal erau vreo 80 de metri. Era ireal să ajungă fără vâsle. S-a încăpățânat. A stat zile întregi fără să miște un deget. A suportat ploaia, vântul și soarele. Îi venea să urle, se revolta împotriva acestui adevăr, credea că e o exagerare, că lumea nu poate fi într-atât de dură, dar nimeni nu venea să îl ajute. Seară de seară, era luat acasă după o zi petrecută în gol. Într-un moment, în timp ce doamna Tess aranja masa, Mir o întrebă:

- De ce nu vii să mă ajuți? Sau chiar nu îți pasă de mine?
- Nu am cum să te ajut.
- Cum adică nu ai cum? Ce-i cu prostiile astea?
- Domnul Frank se opune morțiș, iar eu sunt fără putere în fața lui.

Auzind asemenea vorbe, Mir a înțeles că

într-adevăr nu va fi ajutat de nimeni. A doua zi, a urcat smerit în barcă, dar în cap avea un plan. Era naivă ideea de a încerca să înoate 80 de metri, să ia pe furiș niște vâsle, și nici vestă de salvare nu avea.

În acea noapte nu a închis un ochi, a fugit până la lac și a început să studieze barca domnului Frank. A desfăcut motorul, căci barca domnului Frank era cu mult mai avansată decât a lui, apoi a făcut așa încât motorul să reziste cel mult 5 metri. În dimineața următoare, la 5 metri depărtare de mal, barca s-a oprit. Domnul Frank a tot încercat să repare motorul, dar nu a reușit. Mir nu a rostit un cuvânt, i-a zâmbit și a sărit din barcă, înotând cei 5 metri până la mal. Domnului Frank nu știa să înoate și din acest motiv deja el era cel care stătea fără ajutor în barcă. La mal, Mir a așteptat șase ore, apoi a luat vâslele și barca și a înotat până la el:

- În lume există oameni care vor sări în ajutor, care vor face ceva de dragul altui om. Sunt de acord cu ideea că întotdeauna trebuie să ne bazăm doar pe noi, dar uneori suntem incapabili să ne ajutăm, căci nu în zadar trăim într-o societate umană.

Rostind aceste cuvinte, Mir a întins o mână
către domnul Frank și au pornit împreună spre
mal.

PORTRETUL MORȚII

Visele lui Mir erau compuse din secvențe de amintiri, dialoguri, oameni, străzi, priviri din viitor. Avea vise bune, dar și coșmaruri, mai era ceva normal în el totuși. Unul din acele coșmaruri arăta astfel:

Se afla într-un labirint împreună cu doamna Tess, el știa unde e ieșirea, ea nu. La un moment dat, doamna Tess a dispărut, iar Mir a tot căutat-o ca un nebun prin toate colțurile. A gasit-o în fața unei uși albe, stătea cu fața tristă și se uita la ușă. Mir s-a apropiat și a luat-o de mână:

- Mamă, să mergem, eu știu unde e ieșirea.
  - Mir, eu tot știu unde e ieșirea, însă ieșirile din acest labirint sunt diferite pentru noi.
- Doamna Tess îl sărută pe frunte și ieși pe ușă.

Doamna Tess mai avea de trăit nouă zile. Atunci, la șaisprezece ani, Mir avea senzația că este un nimic, că nu este în stare să schimbe viitorul, în pofida faptului că îl cunoaște. Fugea de parte în pădure și urla de durere, nu știa cum să procedeze, cum să o privească, cum să o anunțe, să o ajute. Ciudat, dar ea știa, simțea. Mir vedea asta în ochii ei, și ea știa că el știe, vedea asta în ochii lui. Tăceau ambii, astfel acceptând soarta.

— Mir?

— Da, mamă.

— Tu știi care e locul meu preferat din pădure?

— Care?

— Poiana cu viorele.

— Am înțeles, mamă.

— Te iubesc, fiule.

Au îngropat-o în poiana cu viorele.

RĂMAS-BUN

După șase ani de viață în pădure, sosise timpul pentru o viață printre oameni. Fusesem acceptat la universitate, unde urma să studiez matematica aplicată. Îmi făceam bagajele. Melancolia invadase casa. Îmi era trist că plec, și îmi era frică de viitor. Chiar și eu mă temeam de el, deci noi nu ne temem de ce are să se întâmple, ci de ce vom simți când aceasta se va întâmpla.

În acea zi, domnul Frank era mai tăcut ca oricând. Logic, ce avea să-mi spună? Când a venit automobilul să mă ia, domnul Frank a rostit o singură frază:

- Mir, niciodată nu am întâlnit un copil mai normal decât tine.

M-a îmbrățișat și mi-a dăruit șapte carnete în care erau descrise, pas cu pas, toate acțiunile mele din ultimii ani. Pe fiecare carnet era scris același titlu: Amintiri din Viitor. Am plecat cu sufletul împăcat, știam că domnul Frank va trăi încă mult timp, căci va fi prezent la înmormântarea mea.

E GREU SĂ FII CA TOȚI

Roțile se atingeau de asfalt, iar eu mă apropiam de realitate. Sălbăticia rămăsese în acel trecut pentru care eu eram dușman. Priveam în jur și îmi aminteam de viitor, simțind diferența enormă dintre realitate și amintire. Mă gândeam că prezentul e un dar divin, în pofida faptului că, spre deosebire de amintire, e muritor.

Sincer? Doream să fug din acea lume străină mie. Recunosc, îmi era frică, după atâția ani de învățătură, mă temeam că voi pica cel mai important examen din viața mea, examenul la normalitate, examenul la disciplina „un om ca toți alții”. Realizam că această lume nu are să mă accepte așa cum sunt. Doare enorm ideea că vei fi respins doar din motiv că așa ești tu, un om diferit.

Urma să locuiesc cu alți doi băieți, Andrew și Mark, într-o casă mică. Nu a fost zi în care să nu mă tem de ei, de fapt ca de orice om normal. Atitudinea umană e în stare să distrugă cel mai puternic suflet, iar eu mă consideram un suflet puternic. Îmi calculam orice mișcare, îmi controlam gesturile, dar cel mai complicat era să cântăresc cuvintele ce urma să le rostesc, motiv pentru care aveam probleme de exprimare, interlocutorul era nevoit să aștepte câteva minute până auzea răspunsul meu.

Motivam acest defect printr-o traumă din copilărie, când de fapt acesta apăruse odată cu nașterea mea, de parcă fost semnat un pact.

Am ieșit din automobilul negru. Mă aflam în fața unei case simple. Am stat așa jumătate de oră, fără să mă mișc. Nu știu de ce. Doar simțeam că am nevoie să fiu spectator, nu actor.

- Amice, tu ești Mir?
- Vocea din spatele meu îi aparținea lui Andrew.
- Da, eu sunt.
- De ce nu intri?
- Trebuie?

Acesta mă privea perplex, însă Andrew mereu a fost un om isteț, dar și înțelept. A devenit între timp unul dintre puținii pe care îi admiram, de la care învățam viața.

— Trebuie?! Nu, categoric. E în fața ta un drum și poți să alegi: mergi pe el sau nu. Atât. E viața ta. O trăiești cum vrei tu. Există doar o singură problemă, societatea, care vrea ca tu să pășești anume pe acest drum. E problema ta dacă ești un cetățean ascultător!

Nu a mai zis nimic și a intrat în casă. M-am pornit după el, ca tras de un magnet.

— Deci ai ales să intri?!
— Sunt doar un cetățean ascultător care trăiește conform sistemului.

CA LA ÎNCEPUT

Începuturile sunt frumoase? Ba nu, sunt grele! Diminețile rămăseseră la fel de insuportabile și zilele negre nu dispăruseră din viața mea. Deși știam să le țin sub control, mereu mă sufoca gândul că aceștia doi mă vor trimite la casa de nebuni. Spre norocul meu, locuiam singur în cameră și, în caz de ceva, puteam să le spun că am avut un coșmar sau că mă doare enorm capul. Trăiam într-o minciună continuă, ceea ce mă făcea să mă simt penibil, pentru că de fiecare dată când mințeam un om, mă mințeam pe mine, îmi trădam propria onoare.

La universitate era ușor, cel mai probabil din motiv că îmi plăcea. Zilnic eram prezent și la orele de literatură, eram interesat de cărțile autobiogra-

fice sau biografice, speram că undeva, cândva voi descoperi un om asemenea mie. O anormalitate care, prin simplul fapt că e prezentă și la alt om, să mă definească drept om normal. Eram atent la detalii, căutam prin biblioteci răspunsuri, însă rezultatul lipsea. De fapt, pe cine încercam să mint? Eu știam că nici nu are de unde să fie. Amintiri din viitor...

În pofida la toate, continuam să merg la orele de literatură, unde, după patru ani, urma să o întâlnesc pe ea.